

2 Preken

De terugkeer van de verloren zoon

C.H. Spurgeon

"En als hij nog verre van hem was, zag hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming over hem bewogen; en toelopende, viel hem om zijn hals en kuste hem. Luk.15:20

Allen, die zich bezighouden met opvoeding, zullen u zeggen, dat zij het moeilijker vinden de geest van de mens dwalingen af te doen leren, dan waarheden te doen aannemen. Indien wij ons iemand konden denken, die met alle dingen volstrekt onbekend is, hoegenaamd niets weet, dan zouden wij meer kans hebben hem snel en goed te onderwijzen, dan wanneer zijn hoofd en hart eerst met leugens waren vervuld. Ik twijfel niet, of gij allen zult het moeilijker vinden iets af te leren dan iets aan te leren. Zich van oude vooroordelen en vooraf opgevatte denkbeelden te ontdoen, dat voorwaar kost zeer veel strijd. Men heeft gezegd, en dat wel zeer terecht, dat die enkele woorden: "Ik heb mij vergist," de moeilijkste zijn in de gehele taal en er is voorzeker een grote kracht voor nodig om ze ons uit te doen spreken. En *als* wij het gedaan hebben, dan is het toch nog moeilijk het spoor uit te wissen, dat een oude slangendwaling in ons hart heeft achtergelaten. Het is beter voor ons niets te hebben geweten, dan iets verkeerd te hebben geweten. En ik ben er zeker van, dat deze waarheid nooit sterker uitkomt, dan wanneer zij betrekking heeft op God. Indien ik alleen en uitsluitend mijn denkbeelden omtrent God aan de Schrift had kunnen ontleen, dan gevoel ik, dat het mij door de hulp van de Heilige Geest veel gemakkelijker zou zijn gevallen te begrijpen wat Hij is en hoe Hij de wereld regeert, dan die waarheden zelfs uit zijn eigen Woord te leren *nadat* het verstand bedorven werd door de meningen van anderen. Broeders, wie is het, die een goede, onpartijdige voorstelling geeft van God? De Arminiaan lastert God door Hem van ontrouw te beschuldigen (dit is wel niet zijn bedoeling, maar in werkelijkheid doet hij het; want hij leert, dat God kan beloven, wat Hij nooit zal volbrengen; dat Hij het eeuwige leven kan geven, en beloven, dat zij die het hebben nooit zullen verderven, en dat zij met dat al dan toch ten verdere zullen gaan. Hij spreekt van God alsof Hij een veranderlijk wezen was, want hij stelt Hem voor, alsof Hij de mensen de ene dag liefheeft en hen de andere dag wederom haat; dat Hij in het éne uur hun namen opschrijft in het Boek des levens en ze er in het volgende ogenblik weer in uitwist. En de invloed, die

zulk een dwaling uitoefent, is zeer schadelijk. Vele kinderen Gods, die in hun vroegste jeugd deze dwalingen hebben ingezogen, hebben hun gebroken leven treurig en met moeite voortgeslept, terwijl zij de weg naar de hemel met blijdschap hadden kunnen bewandelen, zo zij slechts van de beginne aan met de waarheid bekend waren geweest. En van de andere kant: zij die de Calvinistische prediker horen, zijn ook licht geneigd zich een verkeerd begrip van God te vormen. Ofschoon wij hopen en vertrouwen nooit van God te zullen spreken in enige andere zin, dan in die, waarin wij Hem voorgesteld zien in de Schrift, is het ons toch wel bekend, dat velen van onze hoorders door hetgeen wij zeggen, al zijn wij ook nog zo voorzichtig in de keus van onze woorden, eerder een karikatuur dan een juist beeld van God ontvangen. Zij beelden zich in, dat God een streng Wezen is, zeer licht geneigd tot toorn, maar volstrekt niet licht geneigd tot liefde. Zij stellen zich Hem voor als van Een, die in hoog verheven majesteit is gezeten, òf volkomen onverschillig voor de wensen van zijn schepselen, òf wel vastbesloten zijn eigen zin en wil met hen te doen, evenals een tirannieke vorst, die nooit luistert naar de wensen van zijn onderdanen, en nooit medelijden heeft met hun ellende. Ach, dat wij ons van al deze drogredenen konden ontdoen, en God konden geloven te zijn wat Hij is. Dat wij konden komen tot de Schrift om in die spiegel te zien, die zijn beeld terugkaatst en Hem dan te ontvangen gelijk Hij is, de Alwijze, Rechtvaardige en toch ook de al barmhartige en liefdevolle Jehovah. Ik zal, met de hulp van de Heilige Geest hedenmorgen beproeven u het liefderijk karakter te schetsen van Christus en indien ik gelukkig genoeg ben, onder mijn hoorders sommigen te hebben, die zich in de positie van de verloren zoon in deze gelijkenis bevinden - tot Christus komende, maar toch nog zeer verre van Hem zijnde - zo vertrouw ik, dat zij door dezelfde goddelijke Geest geleid zullen worden om te geloven in de goedertierenheden van Jehovah, en aldus vrede met God zullen vinden, eer zij nog dit bedehuis zullen hebben verlaten.

"Als hij nog ver van Hem was, zag Hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming over hem bewogen; en toelopende, viel hem om zijn hals en kuste hem." Ik zal ten eerste letten op de *positie*, die aangeduid wordt door de woorden "als hij nog ver van hem was;" ten tweede, op *de bijzondere moeilijkheden*, die de geest beroeren van hen, die in die toestand zijn, en in de derde plaats zal ik trachten *de grote goedertierenheid van onze aanbiddenswaardige God* in het licht te stellen, daar Hij, als wij nog "ver van Hem zijn" ons tegemoet komt en ons in de armen van zijn liefde ontvangt.

I. Ten eerste, welke is de STAAT, of positie, aangeduid door de woorden, "als hij nog ver van hem was?" Laat ons eerst letten op hetgeen die staat *niet* is. Het is niet die van de man, die zorgeloos is, en zich volstrekt niet aan God gelegen laat liggen; want gij bemerkt, dat de verloren zoon hier voorgesteld wordt als tot zichzelf gekomen; en op de weg om naar het huis van zijn vader terug te keren. Ofschoon het waar is, dat alle zondaars, of zij het weten of niet, ver van

God zijn, is de staat van deze verloren zoon toch bestemd om de toestand aan te duiden van iemand, die tot overtuiging van zonde gekomen en er toe gebracht is zijn vroeger leven te verafschuwen en oprechtelijk begeert tot God weer te keren. Ik zal dus heden morgen niet inzonderheid het woord richten tot de Godslasteraar. Deze kan als ter loops en van ter zijde een woord van waarschuwing ontvangen, maar zodanig iemand zal ik heden toch niet bepaald en bijzonder toespreken. Neen, het is voor iemand anders, dat deze tekst bestemd is, voor hem namelijk, die een Godslasteraar geweest is, of wel, voor iemand, die een dronkaard, een vloeker - en wat niet meer? - geweest is, maar van deze dingen heeft afgelaten en vastbesloten en vastberaden Christus zoekt ten einde het eeuwige leven te verkrijgen. Dat is de man, van wie, schoon hij op weg is om tot de Heere te komen, hier toch gezegd wordt, dat hij nog "ver van hem" is.

En er is nog iemand, die hier niet is bedoeld, en dat is de zeer grote en brave man, de Farizeër, die zich voor zeer bijzonder rechtvaardig houdt, en nog nooit geleerd heeft zijn zonden te belijden. In uw eigen oordeel over uzelf, zijt gij, mijn vriend, niet ver van hem. In Gods oog zijt gij dit wel wezenlijk; gij zijt even ver van Hem als het licht van de duisternis, als het oosten van het westen; maar van u wordt hier toch niet gesproken. Gij zijt de verloren zoon niet gelijk, want, in plaats van uw leven rechtvaardiglijk door te brengen, zijt gij weggegaan van uw Vader, en hebt het goud, dat Hij u gegeven heeft, in de aarde begraven; en *gij* zijt wèl in staat u te voeden met de draf, die de zwijnen eten, terwijl gij door een armzalige betrachting van spaarzaamheid in goede werken genoeg van uw bezittingen hoopt over te leggen, om er hier en hiernamaals van te kunnen leven. Uw hoop om u zelf zalig te kunnen maken is een ijdele inbeelding en de woorden van mijn tekst zijn tot u niet gesproken. Het is van de mens, die zich verloren weet, maar begeert gered, verlost, behouden te worden, dat hier gezegd wordt, dat God hem ontmoet en hem met een liefdevolle omhelzing ontvangt. En nu komen wij tot de vraag: Wie is die mens en waarom wordt van hem gezegd, dat hij nog ver was? Immers, nu hij zijn nood kent en de Zaligmaker zoekt, schijnt hij zeer nabij het koninkrijk te zijn gekomen. Ik antwoord, ten eerste dat hij in zijn gevoel of begrip nog ver is. Gij zijt hier deze morgen en gij koestert het denkbeeld, dat nooit iemand zó ver van God was als gij zijt. Gij ziet terug op uw voorbijgegane leven; en gij gedenkt, hoe gij God hebt veronachtzaamd, de Sabbat hebt geminacht, op zijn heilig Woord geen acht hebt geslagen, het bloed der besprenging hebt vertreden, en al de uitnodigingen van zijn genade hebt afgewezen. Gij gaat de geschiedenis na van uw leven, en gij herinnert u de zonden, die gij hebt begaan, - de zonden van uw jeugd en uw vorige overtredingen, de misdaden van uw mannelijke leeftijd en de rijpere zonden van uw ouderdom; zij komen als zwarte golven tegen een donkere kust, zij komen als een ontzettende stortvloed en overstelpen uw herinnering. En terwijl die zee van zonden u voor de ogen is, staat gij verbaasd en als verpletterd. "O Heere, mijn God, hoe

diep is de afgrond, die mij van U scheidt, en waar is de macht, die hem overbruggen kan? Door ganse mijlen van zonde ben ik van U gescheiden, bergen van schuld verheffen zich tussen U en tussen mij. O God, indien Gij mij thans zoudt verderven, Gij zoudt slechts rechtvaardig wezen; en zo Gij mij ooit tot U terugbrengt, kan dit door geen mindere macht geschieden dan door de Almacht waardoor Gij de wereld hebt geschapen. O, hoe ver ben ik van God" Sommigen van u zouden verschrikt worden, indien zij, die naast u zitten, u zouden zeggen wat er in hun hart omgaat. Indien de man, die zich daar ginds onder de menigte bevindt, deze kansel beklom en zou uitspreken wat hij op dit ogenblik gevoelt, gij zoudt ontsteld staan bij de beschrijving van zijn eigen hart. Velen van u hebben er geen denkbeeld van, hoe de ziel, die van zonde overtuigd is, benauwd en gekweld kan worden. Indien gij die mens zoudt horen zeggen wat hij gevoelt, gij zoudt zeggen: Ach het is een dweper, die zich dat alles maar inbeeldt, want niemand kan zichzelf zo uitermate slecht vinden." Of gij zoudt wellicht denken, dat hij zich aan de een of andere misdaad heeft schuldig gemaakt, die hij niet eens durft noemen, en die zijn geweten bezwaart en verontreinigt. Neen, mijn vriend, hij is even zedelijk braaf en oprecht geweest als gij, maar als hij u een beschrijving gaf van zich zelf, zoals hij zich nu ontdekt heeft te zijn, hij zou u ten uiterste verbazen. En toch zijt gij even zo, al gevoelt gij dit ook niet, ja zoudt dit zelfs met verontwaardiging ontkennen. Als het licht van Gods genade in uw hart komt, dan heeft dat iets van het openen van de vensters van een kelder, die maandenlang niet zijn open geweest; waarin zich allerlei soort van afzichtelijke insecten bevinden, benevens enige ziekelijke planten, die door de duisternis zijn verkleurd. De muren zijn donker en vochtig door het slijm van kruipende dieren, die er over heengingen; het is een afzichtelijk, vuil vertrek, waarin niemand gaarne binnentreedt. In de duisternis kunt gij daar veilig op en neer gaan en behalve de onaangename aanraking van het een of ander kleverig dier, bemerkt gij niets, dat u zou doen geloven, dat die plaats zo ongezond en zo onrein is. Maar open nu eens de luiken, verwijder het vuil van de ruiten, zodat het licht binnen kan komen en gij zult duizenderlei schadelijke dingen gewaar worden, die zich deze plaats ter woning hebben gekozen. Het was voorzeker niet het licht, dat die plaats zo akelig en afzichtelijk maakte, het licht toonde slechts hoe afschuwelijk zij te voren reeds was. En laat Gods genade slechts een venster openen en het licht binnen laten in de ziel van een mens, en hij zal verbaasd wezen te zien op hoe grote afstand hij van God is. Ja, mijn vriend, heden waant gij van niemand dan van de Eeuwige de mindere te wezen; gij denkt met vaste tred zijn troon te kunnen naderen; het is slechts zeer weinig, dat gij hoeft te doen om zalig te worden. Gij verbeeldt u, dat gij dit in een uur tijds wel kunt volbrengen en dat gij u op uw sterfbed even goed als nu zalig zult kunnen maken. Ach dat gij eens door Ithuriëls roede aangeraakt kon worden, zodat uw uiterlijke gedaante in overeenstemming gebracht werd met hetgeen gij werkelijk zijt, dan zoudt gij zien, dat gij ook thans nog zeer ver van God zijt, zó ver, dat gij, indien de armen van zijn genade

zich niet naar u uitstrekken om u tot Hem te brengen, zult u moeten omkomen in uw zonde. En nu richt ik mijn oog wederom op u met hope en vertrouwen, dat er in deze grote vergadering niet weinigen zullen zijn, die kunnen zeggen: "Ik weet, ik gevoel, dat ik ver van God ben en soms vrees ik zo ver van Hem te zijn, dat Hij mij nooit genadig kan wezen. Ik durf zelfs mijn ogen niet op te heffen naar de hemel; ik sla mij op de borst en zeg: "Heere, wees mij zondaar genadig." O bedrukte en bekommerde, hier is een woord van vertroosting voor u: "Als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming bewogen." Maar sommigen kunnen zich in nog een andere zin ver van God gevoelen. De consciëntie van een iegelijk mens zegt hem, dat, zo hij zalig wil worden, hij zich moet ontdoen van zijn zonde. Een Antinomiaan kan wellicht voorwenden te geloven, dat de mensen wel zalig kunnen worden, al blijven zij ook voortleven in de zonde; maar de consciëntie laat aan niemand toe zo buitensporig een leugen te geloven. Er is in deze vergadering niemand, die er zich niet van verzekerd houdt, dat hij, zo hij zalig wil worden, van zijn dronkenschap of van zijn andere ondeugden moet aflaten. Er is voorwaar niemand hier, die door het oorverdovende middel van de helse onverschilligheid zó verstomt is, om zich in te beelden, dat hij aan zijn lusten en begeerlijkheden kan toegeven en dan toch het witte kleed der verlostten in het paradijs kan dragen. Indien gij u verbeeldt, dat gij deel kunt hebben aan het bloed van Christus en toch ook de Belialsbeker aan de lippen kunt nemen; indien gij in de waan verkeert, dat gij tegelijkertijd leden van satan en leden van Christus kunt wezen, dan hebt gij minder gezond verstand dan men u wel zou toeschrijven. Neen, gij weet, dat er rechterarmen zijn, die afgehouden, en rechterogen, die uitgerukt moeten worden - dat van de boezemzonden afstand moet worden gedaan, zo gij het koninkrijk van God wilt binnengaan. Er is niemand onder mijn gehoor, die overtuigd is van de onheiligheid van zijn leven, en hij streeft er naar zijn leven te verbeteren, niet omdat hij denkt door die verbetering van zijn leven zalig te zullen worden, want hij weet wel beter, maar omdat hij weet, dat de hervorming van zijn karakter één van de eerste vruchten der genade is. Die arme mens is jaren lang verslaafd geweest aan de drank en nu worstelt hij om die hartstocht te overwinnen. Hij heeft ook reeds bijna de overwinning behaald, maar nooit te voren heeft hij zulk een herculuswerk te verrichten gehad, want de verzoeking is zó sterk, dat het hem ontzettend veel kost om er weerstand aan te bieden en wellicht is het hem, sedert hij voor het eerst van zonde overtuigd werd ook wel gebeurd, dat hij opnieuw in de zonde gevallen is. Of het is wellicht een andere ondeugd, en gij, mijn broeder, hebt er uw aangezicht tegen gesteld; maar er zijn vele banden en boeien, die ons vast hechten aan onze ondeugden; en gij bevindt, dat, schoon het gemakkelijk genoeg was om schering en inslag der zonde saam te weven, het lang zo gemakkelijk niet is dit weefsel wederom te ontrafelen. Gij kunt uw huis niet zuiveren van uw afgoden; gij weet niet hoe af te laten van uw zondige genoegens, of het gezelschap der ongodvruchtigen op te geven. Eén voor één hebt gij met uw vertrouwdste vrienden en bekenden gebroken, maar het is

zeer moeilijk dit geheel en al door te zetten, en gij worstelt om het te kunnen en dikwijls valt gij op uw knieën en roept: "O Heere hoe ver ben ik nog van U. Welk een hoogte heb ik nog te beklimmen. O hoe kan ik verlost, hoe kan ik zalig worden. Gewis, indien ik mij niet kan reinigen van mijn oude zonden, dan zal ik nooit in staat zijn om voort te gaan op mijn weg, en al zou ik er ook van bevrijd raken, dan zou ik er toch wederom in vallen. O, hoe groot is de afstand, die mij van God scheidt Heere breng mij U nabij

En nu moet ik u onze afstand van God schetsen op nog een andere wijze. Gij hebt uw Bijbel gelezen en gij zijt er van overtuigd, dat alleen het geloof de ziel met Christus kan verenigen. Gij weet, dat gij nooit het koninkrijk van God zien zult, tenzij gij gelooft in Hem, die voor uw zonden aan het kruis is gestorven. Maar hedenmorgen kunt gij zeggen: Ik heb er naar gestreefd te geloven; ik heb, niet gedurende enige uren, maar dagen lang, de Schriften onderzocht om een belofte te vinden, waarop mijn vermoeide voet kan rusten. Ik heb mij zeer dikwijls op de knieën begeven en vurig gesmeekt om een zegen; maar ofschoon ik heb gepleit: het was te vergeefs, want tot nu toe is mij geen teken ten goede, geen blijk van genade geschonken. Ik heb al de kracht gebruikt, die ik bezit, en getracht mij aan de voeten van de Heiland te werpen en mijn zonden gewassen te zien in zijn bloed. Ik ben niet onverschillig gebleven voor de geschiedenis van het kruis; ik heb haar honderden malen gelezen en er zelfs over geweend; maar als ik het beproef om mijn hand op het hoofd van het zondoffer te leggen en tracht te geloven, dat mijn zonden over zijn gegaan op Hem, dan komt een boze geest en belet mij mijn ziel uit te storten in aanbidding; en er is iets, dat mijn hand terughoudt, als ik haar wil leggen op het hoofd van Hem, die voor mij is gestorven." Ach, arme ziel, gij zijt in waarheid ver van God. Ik zal de woorden van mijn tekst voor u herhalen en moge de Heilige Geest ze doen doordringen tot uw hart "Als hij nog verre van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hem om zijn hals en kustte hem." Zo zal het ook met u wezen, indien gij zo ver zijt gekomen. Die afstand moge groot zijn, maar uw voeten behoeven hem niet te doorlopen; God, de Eeuwige, zal neerzien van zijn troon en uw arm hart bezoeken, ofschoon gij thans nog op de weg blijft verwijlen, wijl gij bevreesd zijt Hem te naderen.

II. Ons tweede punt van overdenking is de EIGENAARDIGE MOEILIKHEDEN EN BENAUWDHEDEN, die het hart beroeren van hen, die zich in die toestand bevinden.

Laat mij u de arme, in lompen gehulde verloren zoon voorstellen. Na een leven van weelde en gemak is hij door zijn eigen schuld en zonde in de diepste armoede gedompeld en moet hij zware arbeid verrichten. Gedurende enige tijd heeft hij de zwijnen geweid en is daarbij bijna omgekomen van de honger; en nu begeeft hij zich op weg om naar het huis van zijn vader terug te keren.

Het is een lange en vermoeiende reis. Hij loopt menig uur, totdat hij zijn voeten door heeft gelopen. Eindelijk komt hij op de top van een berg en ziet het huis van zijn vader ver weg in de vlakte. Er liggen nog vele mijlen tussen hem en zijn vader, die hij veronachtzaamd heeft. Kunt gij u zijn gewaarwordingen voorstellen, als hij na zo lange afwezigheid het ouderlijk huis weerziet? Hij herinnert het zich goed op die afstand, want, ofschoon het lang geleden is, dat hij die vloeren betreden heeft, is het hem toch nooit uit het geheugen gegaan. De herinnering aan zijns vaders vriendelijkheid en aan zijn eigen welstand, toen hij nog bij hem was, is nooit bij hem verflauwd. Gij zoudt denken, dat hij op het ene ogenblik een gewaarwording heeft van blijdschap, als een lichtstraal te midden van een storm; maar weldra is zijn geest geheel met duisternis omringd. In de eerste plaats zal hij waarschijnlijk denken: "Gesteld al, dat het mij mogelijk is mijns vaders huis te bereiken: zal mijn vader mij willen ontvangen? Zal hij zijn deur niet voor mij sluiten en mij zeggen heen te gaan om de rest van mijn leven door te brengen, waar ik het eerste deel er van heb doorgebracht?" En dan komt nog een andere gedachte: "Gewis, de boze geest, die mij het eerst op de dwaalweg bracht, kan mij wederom doen wegdwalen, vóór ik mijn vader nog heb kunnen begroeten. Of wellicht zal ik onderweg sterven en zal mijn ziel voor God staan, eer ik mijns vaders zegen nog heb kunnen ontvangen." Ik twijfel niet, of deze gedachten zijn ook in uw hart opgekomen, indien gij u in de toestand bevindt van iemand, die Christus zoekt, maar treurt omdat hij zich op zo grote afstand van Hem gevoelt.

Ten eerste, gij vreesde te sterven, eer Christus zich nog aan u had geopenbaard. Gij hebt maanden lang de Heiland gezocht zonder Hem te vinden en nu komt de ontzettende gedachte: "Als ik nu eens stierf, terwijl al deze gebeden onverhoord zijn gebleven? O, zo Hij mij slechts wilde horen, eer ik deze wereld verlaat, ik zou tevreden zijn, al zou Hij mij dan ook nog jaren lang in angst en benauwdheid laten blijven. Maar indien ik morgenochtend nu eens een lijk was? Ik kniel heden avond neder voor mijn legerstede en roep om genade. O, als Hij mij de vergiffenis eens niet vóór morgenochtend schonk, terwijl ik reeds hedennacht opgeroepen word om voor zijn rechterstoel te verschijnen - Wat dan?" Het is vreemd, dat andere mensen denken, dat zij nooit zullen sterven; terwijl de mensen, die van de zonde overtuigd zijn en een Zaligmaker zoeken, vrezen, dat zij geen ogenblik langer zullen leven. Gij hebt de tijd gekend, waarde broeder, dat gij uw ogen niet durfde te sluiten uit vrees, dat gij ze op aarde niet weer zoudt openen; dat gij de schaduwen van de nacht hebt gevreesd, of zij mogelijk het licht der zon voor altijd zouden bedekken en gij tot in alle eeuwigheid in duisternis zoudt moeten verwijlen. Gij hebt getreurd bij iedere dag, die aanbrak, en geweend, als die dag zich ten avond neigde, omdat gij u voorstelde, dat gij met de eerste stap, die gij doen zoudt, in de eeuwige afgrond geworpen zoudt worden. Ik heb geweten, wat het is, op de aarde te treden en te vrezen, dat ieder plekje gras een deur verborg, die naar

de hel voert, sidderende bij de gedachte, dat ieder stofje en ieder steentje met God in verbond was om mij te verderven. John Bunyan zegt, dat hij gedurende enige tijd het gevoel had om liever als een hond of een pad geboren te zijn dan als een mens. Hij gevoelde zich zo onuitsprekelijk ongelukkig van wege de zonde. En wat hem nog de diepste smart veroorzaakte, was de gedachte dat, schoon hij reeds gedurende drie jaren Christus had gezocht, hij met dat al toch kon sterven zonder Hem te hebben gevonden.

En dit is voorwaar geen nodeloze bezorgdheid. Het kan wellicht een nodeloze bezorgdheid zijn voor hen, die hun behoefte aan Christus reeds gevoelen, maar de meesten van ons hebben het nodig onophoudelijk opgeschrikt te worden door de gedachte van de dood. Hoe weinigen van u willen hier ooit aan denken. Omdat gij leeft en gezond zijt, omdat gij eet, drinkt en slaapt, denkt gij, dat gij niet zult sterven. Ziet gij ooit ernstig en kalm op uw einde? Begeeft gij u nooit ter ruste met de gedachte, dat gij u eens ontkleden zult voor uw laatste sluimering? En als gij des morgens ontwaakt, komt het u dan ooit in de gedachte, dat de bazuin van de aartsengel u zal oproepen om voor God te verschijnen in de laatste grote dag, wanneer het gehele heelal voor de Rechter zal staan? Neen. "Alle mensen denken, dat alle mensen sterfelijk zijn, behalve zij zelf," en alle gedachten aan de dood verbannen wij uit ons hart, totdat wij ten laatste opwaken, zijnde in de pijn; en waar te ontwaken het te laat is om te ontwaken. Maar gij, tot wie ik hedenmorgen inzonderheid het woord richt; gij, die gevoelt, dat gij nog zeer verre zijt van Christus, gij zult niet sterven, maar leven en de werken des Heeren vertellen. Indien gij Hem waarlijk hebt gezocht, dan zult gij niet sterven, voordat gij Hem hebt gevonden. Nooit is er een ziel geweest, die de Heiland in oprechtheid heeft gezocht en omgekomen is, eer zij Hem had gevonden. Neen, de poorten der hel zullen zich nooit achter u toesluiten, voordat de poorten der genade voor u zijn opengegaan. Vóórdat Christus uw zonden heeft afgewassen, zult gij niet in de Jordaanstroom worden gedoopt. Uw leven is u verzekerd, want dit is het voortdurend plan van God - Hij bewaart zijn uitverkorenen bij het leven tot aan de dag van zijn genade en dan neemt Hij hen tot zich. En in zover gij uw behoefte aan de Zaligmaker kent, zijt gij één der zijnen en zult gij niet sterven, vóórdat gij Hem hebt gevonden.

Maar gij koestert nog een andere vreze. "Ach, leraar, ik vrees niet te sterven vóórdat ik Christus gevonden heb, ik vrees iets, dat nog erger is. Ik heb tevoren reeds overtuigingen gehad van zonde en die zijn dan dikwijls weer voorbijgegaan. Waar ik heden het meest voor vrees is, dat het nu weer zo zal gaan." Ik heb gehoord van een arme kolenkoopman, die bij een zekere gelegenheid zeer diepe indrukken ontvangen had onder de prediking van het Woord en er toe geleid werd zich te bekeren van zijn zonde; en zijn vorige leven vaarwel te zeggen. Maar hij gevoelde zulk een diepe afschuw er van om ooit tot zijn vroegere handel en wandel terug te keren, dat hij op zekere dag

neerknielde en aldus tot God riep: "O Heere, laat mij veeleer terstond en terwijl ik nog aan deze plaats ben, sterven, dan ooit de godsdienst te verzaken, die ik heb omhelsd en tot mijn vorige leven weer te keren." En het werd ons door geloofwaardige mensen medegedeeld, dat hij werkelijk op de plaats dood bleef; en zijn gebed aldus verhoord was. God wilde hem liever thuis halen in de hemel dan hem de hitte der verzoeking te laten doorstaan op de aarde. Welnu, als de mensen tot Christus komen, dan willen zij liever alles lijden dan hun overtuigingen van zonde te verliezen. Menigmaal zijn wij, gij en ik, tot Christus getrokken geworden onder de prediking van het Woord. Wij kunnen terug zien op velerlei gelegenheden, wanneer het voor ons juist het keerpunt scheen te zijn. Er was een stem in ons hart, die tot ons zeide: "Geloof thans in Christus, nu is het de welaangename tijd, nu is het de dag der zaligheid." Maar wij zeiden: "Morgen, morgen," en als de morgen daar was, waren onze indrukken verdwenen. Wij dachten, dat ons woord van gisteren de daad zal zijn van heden; maar in stede hiervan is het uitstellen van gisteren de verharde boosheid geworden van heden; wij dwaalden nog verder weg van God en vergaten Hem. Nu roept gij tot Hem uit vrees, dat Hij u op zal geven. Gij hebt deze morgen, eer gij hier kwaamt, gebeden en gezegd: "Vader, laat toch niet toe, dat mijn metgezellen mij van mijn godsdienst wegspotten; laat niet toe, dat mijn wereldse zaken zo zeer al mijn gedachten innemen, dat het mij belet behoorlijk aandacht te schenken aan de zaken van een andere wereld. O laat toch mijn hart niet zó vervuld zijn met de beuzelingen van heden, dat ik mij niet toebereid om mijn God te ontmoeten. Laat dit beginsel der genade toch in mij doorwerken en mij niet ontnomen worden." Is dit uw ernstig gebed? O arme verloren zoon, het zal gehoord, het zal verhoord worden. Gij zult de tijd niet hebben om terug te keren. Heden ziet uw Vader u van zijn troon in de hemel; heden komt Hij u tegemoet in de boodschap van het Evangelie; heden omhelst Hij u en verheugt Hij zich over u; heden zegt Hij tot u "Uwe zonden, welke vele zijn, zijn u alle vergeven." Heden zegt Hij u in de prediking van het Woord te komen en met Hem te rechten, want "al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol." Maar ik veronderstel, dat de laatste gedachte van de verloren zoon, de gedachte, die hem het meest kwelde en benauwde, was, dat zijn vader, als hij tot hem gekomen zou zijn, hem zou toevoegen: "Ga heen, ik wil niets meer met u te doen hebben." "Ach," dacht hij bij zichzelf, "ik herinner mij, hoe ik die morgen voor de dageraad opstond, omdat ik wist, dat ik de tranen van mijn moeder niet zou kunnen weerstaan. Hoe ik stil de achterdeur uitsloop en al het geld meenam en heenvlood naar het land, waar ik alles, wat ik bezat, doorbracht. O wat zal de oude man zeggen als ik terugkom? Ach, ik zie hem op mij toelopen, maar hij heeft zeker een roede in zijn hand om mij weg te slaan. Het is niet mogelijk dat hij een vriendelijk woord voor mij heeft. Alles, wat ik van hem kan verwachten, is, dat hij tot mij zal zeggen: "Mijn zoon, gij hebt al uw geld doorgebracht, gij kunt niet denken, dat ik nog verder iets voor u doen zal. Ik zal u echter niet van honger laten

omkomen, maar gij zult één van mijn dienstknechten zijn." En als hij dat doet, dan zal ik hem nog grotelijks verplicht zijn; ja, dat is eigenlijk de gunst, die ik van hem vragen zal, ik zal zeggen: "Maak mij als één van uw huurlingen." "O," zeide de duivel in zijn binnenste, "uw vader zal geen woord van troost tot u spreken, gij deed beter met maar weer weg te gaan. Ik zeg u, dat, zo gij tot hem komt, hij niets dan harde woorden en slagen voor u zal hebben. Gij zult sterven aan een gebroken hart; gij zult er waarschijnlijk dood bij neervallen, en dan zal de oude man u niet laten begraven; hij zal u de roofvogels ten prooi laten. Er is voor u geen hoop. Bedenk, hoe gij hem behandeld hebt. Stel u in zijn plaats. Wat zoudt gij gedaan hebben, als gij een zoon had, die met de helft van uw vermogen was weggelopen om het met de hoeren door te brengen? En de zoon dacht, dat wanneer hij in zijns vaders plaats was, hij hard en streng zou zijn en toen keerde hij zich misschien reeds om om weer weg te gaan. Maar hij had daar de tijd niet toe. Op het ogenblik, toen hij er aan dacht weg te gaan, waren plotseling de armen van zijn vader om zijn hals en ontving hij de kus van zijn vader. En voordat hij nog zijn verzoek geheel had uitgesproken, was hij reeds gekleed in een wit kleed, het beste, dat er in huis was; en zij brachten hem aan de tafel, en het gemeste kalf werd geslacht om hem voorgezet te worden. Evenzo, bekommerde ziel, zal het met u wezen. Gij zegt: "Indien ik tot God ga, zal Hij mij toch niet ontvangen. Ik ben te slecht, te zondig. Anderen kan Hij wel aan zijn hart ontvangen, maar mij niet. Indien mijn broeder ging, hij zou wel behouden worden; mar ik heb onder zulke verzwarende omstandigheden gezondigd; ik ben reeds zo oud geworden; ik heb zoveel kwaad gesticht; ik heb Hem zo dikwijls gelasterd; ik heb zo dikwijls zijn Sabbat geschonden; ach en ik heb Hem zo dikwijls bedrogen. Ik heb Hem beloofd mij te zullen bekeren; en als ik dan weer wel was, dan heb ik Gode gelogen en ben ik tot mijn oude zonden teruggekeerd. O, zo Hij mij slechts stil de deur van de hemel wilde laten binnensluipen. Ik wil niet vragen één van zijn kinderen te zijn; ik wil slechts vragen, dat Hij mij laat wezen, waar de Kananese vrouw wilde zijn - een hondeke, om de kruimkens te eten, die van de tafel van de meester vallen. Dat is alles, wat ik vraag; en ach, zo Hij het mij slechts toestaat, dan zal Hij er nooit het einde van horen, want ik zal Hem mijn leven lang loven. En als de wereld vergaat en de zon wordt verduisterd, dan zal mijn dankbaarheid, onsterfelijk als mijn ziel, nooit ophouden om te zingen van zijn liefde, die mijn grootste zonden heeft vergeven en mij heeft gewassen in zijn kostbaar en dierbaar bloed." Zo zal het zijn. Komt en beproeft het. Welaan, zondaars, droogt uw tranen: laat er een einde zijn aan uw hopeloos treuren; ziet op de wonden van Christus, die gestorven is. Laat al uw smart thans gestild zijn, er bestaat geen oorzaak meer voor. Uw Vader heeft u lief; Hij neemt u in genade aan, Hij ontvangt u aan zijn hart.

III. En nu zal ik ten besluite u nog doen opmerken, HOE DEZE VREZE GEEINDIGD IS IN HET GEVAL VAN DE VERLOREN ZOON, en hoe zij ook voor ons zal eindigen, als wij ons in dezelfde toestand bevinden. De tekst zegt: "De

vader zag hem." Ja, en God heeft u thans gezien. Die traan, die zo haastig afgewist werd - alsof gij er u voor schaamde - God heeft haar gezien en in zijn fles gelegd. Dat gebed, hetwelk gij enige ogenblikken geleden uit uw hart liet opgaan, zo zwak, en met zo weinig geloof - God heeft het gehoord. Onlangs waart gij in uw binnenkamer, waar geen oor u heeft gehoord; maar God was daar. Zondaar, het zij u tot vertroosting, dat God u ziet, wanneer gij berouw begint te gevoelen over uw zonde. Hij ziet dit niet met zijn gewoon zien, waarmee Hij alle mensen gade slaat, maar met innige, grote belangstelling. Hij heeft op u gezien in al uw zonde en in al uw smart, hopen, dat gij u zoudt bekeren en nu ziet Hij het eerste vonkje gloren van de genade en Hij ziet dit met blijdschap. Nooit heeft een wachter op de eenzame kasteelmuur het eerste grauwe morgendagen met meer blijdschap aanschouwd, dan waarmee God de eerste begeerte in uw hart ontdekt. Nooit heeft een arts zich meer verheugd bij de eerste ademhaling van iemand, die men dood waande dan God zich verheugt over u, nu Hij het eerste teken ten goede in u bespeurt. Denk niet, dat gij veracht, onbekend of vergeten zijt. Van zijn hoge troon der heerlijkheid ziet Hij u, Hij verblijdt zich in hetgeen Hij ziet. Hij zag u bidden; Hij hoorde u zuchten: Hij heeft de traan opgemerkt, die opwelde in uw oog. Hij heeft op u gezien en Hij heeft zich verblijd deze eerste zaden der genade in uw hart te zien.

En dan zegt de tekst, dat hij "met innerlijke ontferming werd bewogen." Hij heeft hem niet slechts gezien; hij heeft over hem geweend, wijl hij hem in die toestand zag. De oude vader kon zijn oog over een zeer uitgestrekt vergezicht laten weiden; en schoon de verloren zoon zijn vader niet uit de verte kon zien, kon deze de verloren zoon wèl zien. En toen hij hem zag, was zijn eerste gedachte - "O mijn arme zoon, mijn arm kind, dat hij zich ooit in zulk een ellendige toestand heeft gebracht" Hij zag door de telescoop der liefde; en hij zag hem en zeide: "Ach hij heeft op die wijze mijn huis niet verlaten. Zijn voeten bloeden, hij moet van een verre reis zijn gekomen. Zie zijn gelaat; hij ziet er niet uit, alsof het dezelfde jongeling was, die mij toen heeft verlaten. Zijn oog, dat toen zo helder stond, is thans gezonken; zijn wangen, die blozende waren van gezondheid, zijn nu hol van de honger. Al zijn beenderen zou men kunnen tellen, zo vermagerd is hij." Inplaats van nu toorn in zijn hart te gevoelen, gevoelt hij juist het tegenovergestelde, hij gevoelt diep, innig medelijden met zijn zoon. En dat is het wat de Heere gevoelt voor u, voor u, die zucht en treurt om uw zonde; Hij vergeet uw zonde; Hij heeft er slechts smart over, dat gij u in zo beklagenswaardige toestand hebt gebracht. Het was juist als op de dag toen Adam heeft gezondigd. God wandelde in de hof en Hij miste Adam. Hij riep toen niet: "Adam, kom hier ten oordeel" Neen, met zachte, klagende stem zeide Hij: "Adam, waar zijt gij." O Adam, die ik zo schoon en zo gelukkig heb gemaakt, waar zijt gij thans? O Adam, gij dacht een God te worden; waar zijt gij thans? Gij hebt met Mij gewandeld; verbergt gij u thans voor uwen Vriend? Weinig weet gij, o Adam, wat leed en ellende gij over u zelf

hebt gebracht, over u zelf en over uw nakroost. Adam, waar zijt gij?" En zo is ook Jehovah heden met innerlijke ontferming over u bewogen. Hij is niet toornig op u; zijn toorn is afgekeerd en zijn handen zijn naar u uitgestrekt. Daar Hij er u toe gebracht heeft te gevoelen, dat gij tegen Hem hebt gezondigd en verzoening met Hem te begeren, is er nu geen toorn in zijn hart. De enige smart, die Hij gevoelt, is smart over de toestand, waarin gij u zelf hebt gebracht. Maar hij liet het niet bij bloot medelijden blijven. Zich over hem ontfermende liep hij toe en viel hem om zijn hals en kustte hem. Dat verstaat gij nog niet, maar gij zult het leren verstaan. Zo waarachtig als God God is, indien gij Hem heden in oprechtheid zoekt door Christus, dan zal de dag komen, wanneer gij de kus der volle verzekerdheid zult ontvangen en de armen der vrijmachtige liefde u zullen omhelzen en gij u hiervan bewust zult zijn. Gij kunt Hem wel hebben geminacht; maar gij zult nog aan de weet komen, dat Hij uw Vader is en uw Vriend. Gij kunt wel gesmaald hebben op zijn naam; eens zult gij er toe komen er u in te verheugen als veel kostelijker dan zuiver goud. Gij kunt zijn Sabbat hebben geschonden en zijn Woord versmaad; de dag zal komen, wanneer de Sabbat uw verlustiging en zijn Woord uw schat zal wezen. Ja, sta niet verbaasd; gij kunt u wel in het slijk der zonde hebben gewenteld en uw klederen bezoedeld hebben met ongerechtigheid, maar eens zult gij voor zijn troon staan, wit als de engelen; en die tong welke Hem eens gevloekt heeft, zal Hem nog zegenen. Indien gij een oprecht zoekende zijt, dan zullen de handen, die verontreinigd waren door begeerlijkheden, toch eens de gouden harp omklemmen; en het hoofd, dat verraderlijke plannen beraamde tegen de Allerhoogste, met goud gekroond zijn. Schijnt het geen vreemde zaak, dat God zo veel doet voor zondaren? Maar hoe vreemd het ook schijnt, het zal verwonderlijk waar zijn. Zie de wankelende dronkaard in de kroeg. Bestaat de mogelijkheid, dat hij zich nog eens onder de blinkendste kinderen des lichts zal bevinden? Mogelijkheid. O gewis, en meer dan dat! Zekerheid, zo hij zich slechts bekeerd van de dwaling zijns wegs. Hoort gij die mens daar vloeken en zweren? Ziet gij die mens, die zich zelf daar ten toon stelt als een dienaar van de hel en er zich niet voor schaamt? Is het mogelijk dat hij nog eens in de zaligheid der verlostten zal delen? Mogelijk. Ja veel meer. Het is zeker, zo hij zich afkeert van zijn boze weg. O vrijmachtige genade, neig gij het hart der mensen, opdat zij zich bekeren. "Bekeert u, bekeert u, waarom wilt gij sterven, o huis Israëls?"

Nog één woord. Indien iemand uwer heden tot overtuiging van zonde is gekomen, zo laat mij u plechtig waarschuwen geen plaatsen te bezoeken, waar deze overtuigingen naar alle waarschijnlijkheid uitgewist, vernietigd zullen worden.

Een correspondent van de New York Christian Advocate geeft het volgend aandoenlijk verhaal.

"Toen ik reisde in de staat van Massachusetts, nu zes en twintig jaren geleden, predikte ik op een avond in de stad. - Een jonge man met een zeer ernstig voorkomen stond na de preek op en wenste een woord tot de gemeente te spreken. Na hiertoe verlof gekregen te hebben, sprak hij als volgt: "Mijne vrienden, nu ongeveer een jaar geleden, heb ik, en een andere jonge man, met wie ik zeer gemeenzaam bekend was, begonnen de zaligheid van mijn ziel te zoeken. Gedurende verscheidene weken bleven wij samen. Wij arbeidden te samen en hebben dikwijls het verbond vernieuwd, om nooit van ons zoeken af te laten, voordat wij de godsdienst van Jezus tot de onze hadden aangenomen. Doch plotseling bleef de jonge man weg van de bijeenkomsten. Hij scheen alle middelen der genade de rug toe te keren, en vermeed mij zo, dat ik nauwelijks gelegenheid kon vinden hem te spreken. Zijn vreemd gedrag veroorzaakte in mij grote bekommernis, maar ik was toch vast besloten de zaligheid van mijn ziel te blijven zoeken, of anders om te komen met de tollenaarsbede op mijn lippen. Na enige dagen werd mij door een vriend meegedeeld, dat mijn jonge metgezel een uitnodiging had gekregen tot bijwoning van een bal en dat hij besloten had te gaan. Ik ging onmiddellijk naar hem toe en met tranen in de ogen poogde ik hem te bewegen van zijn voornemen af te zien en die avond met mij naar een bijeenkomst tot gebed te gaan. Het was te vergeefs. Toen wij van elkander scheidden, zeide hij mij, dat ik hem niet als verloren moest beschouwen, want dat hij, na dit bal bijgewoond te hebben, bepaald werk van de godsdienst zou maken. De bewuste avond kwam, hij ging naar het bal en ik ging naar de bidstond. Kort nadat de bijeenkomst was geopend, heeft het Gode behaagd in antwoord op mijn gebed, mijn geestelijke gevangenschap te wenden en mijn ziel zich te doen verblijden in zijn rechtvaardigmakende liefde. Spoedig daarna begon het bal, mijn jonge vriend stond aan het bovineinde van de balzaal met de hand van een jonge dame in de zijne, gereed om haar ten dans te leiden; en terwijl de muzikant zijn viool stemde, zonder een enkel ogenblik van waarschuwing, zakte de jongeling ineem en was dood. Men liet mij terstond roepen om met mij te beraadslagen hoe het lijk naar het huis zijns vaders te vervoeren. Gij zult beter in staat zijn te oordelen wat er in mijn hart omging, als ik u zeg, dat die jongeling mijn eigen broeder was."

Beuzelt dan niet met uwe overtuiging van zonde, want de eeuwigheid zal te kort zijn om over zodanig beuzelen uw klacht uit te spreken.

C.H.Spurgeon.

Het ontvangst van de verloren zoon

"En opstaande, ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader en werd met innerlijke ontferming bewogen, en toelopende, viel hem om zijn hals en kuste hem." Lukas 25:20.

Daar is hij! Hij is zo ellendig als de ellende zelf; zo vuil en onrein als zijn metgezellen, die zich konden verzadigen met het zwijnendraf, dat hij niet kon, wijl niemand hem die gaf. Zijn klederen hangen hem als lompen om het lijf en zoals hij er uitwendig uitziet, zo is hij ook werkelijk inwendig. Hij is onteerd in de ogen der goeden, en de deugdzamen kunnen niet anders dan met verontwaardiging aan hem denken. Hij heeft enige begeerte om terug te gaan naar zijns vaders huis, maar *deze begeerte volstaat niet om zijn toestand te veranderen*. Die blote begeerten hebben hem niet van zijn onreinheid ontdaan, zij vermochten niet eens zijn lompen saam te flansen. *Wat* hij ook moge begeren of niet begeren, nog is hij vuil, nog is hij onteerd, nog is hij vervreemd van het huis van zijn vader; en dit weet hij, want hij is tot zichzelf gekomen. Het zou hem vertoornd hebben, indien wij dit tevoren van hem gezegd hadden, maar nu kunnen we hem niet te zwart afschilderen. Met vele tranen en zuchten verzekert hij ons, dat hij nog veel slechter is dan hij schijnt te zijn, en dat niemand al het schrikkelijk snode van zijn gedrag kan kennen. Hij heeft zijn goed met hoeren doorgebracht; de liefde van zijn edelmoedige vader heeft hij versmaad; aan zijn wijs bestuur zich onttrokken; met beide handen heeft hij zo veel kwaad gedaan als hij maar kon. Dáár staat hij, niettegenstaande deze belijdenis, juist zoals ik hem heb beschreven: want ofschoon hij bij zichzelf gezegd heeft: "Ik heb gezondigd," heeft *die belijdenis zijn smart niet weggenomen*. Hij erkent, dat hij niet waardig is, een zoon genoemd te worden - en dat is hij ook niet; maar zijn onwaardigheid houdt niet op, omdat hij er zich van bewust is, of omdat hij haar belijdt. Hij heeft geen aanspraak op de liefde van zijn vader. Indien deze vader zijn deur voor hem sluit, dan is dit volkomen rechtvaardig. Indien hij weigert ook maar een enkel woord tot hem te richten, behalve woorden van verwijt en bestraffing, kan niemand de vader er om laken, want de zoon heeft zich allertreurigst misdragen. De zoon heeft hier niets tegen in te brengen; hij erkent, dat hij voor altijd een verworpene moet blijven; hij heeft dit volkomen verdiend. Ik weet, dat dit beeld de fotografie is van sommigen, die hier tegenwoordig zijn. Gij gevoelt uw slechtheid en zondigheid; maar die bewustheid van uw zonden kunt gij niet beschouwen als iets dat verzachting of verandering brengt in uw toestand. Gij gevoelt; maar op uw gevoelens en gewaarwordingen kunt gij niet pleiten. Gij belijdt heden morgen, dat gij begeerten hebt naar God, maar dat gij geen recht op Hem hebt - gij hebt niets van Hem te eisen. Indien uw ziel ter helle werd verwezen - zijn rechtvaardige wet keurt het goed en dat doet ook uw geweten. Gij kunt uw lompen zien; gij kunt uw onreinheid gewaar worden; gij kunt naar iets beters

verlangen; maar gij *zijt* niet beter. Gij hebt niet meer recht of aanspraak op Gods genade dan gij placht te hebben. Gij staat heden hier als iemand, die zich innerlijk bewust is een overtreder te zijn tegen de goedertierenheid en heiligheid van God. Ik bid, dat ik voor u, die in dit geval verkeert, heden de bringer mag wezen van een boodschap van God tot uw ziel. O gij, die de Heere kent, laat er een vurig gebed opgaan uit uw hart, dat mijn boodschap door mag dringen tot het hart van hen, wier geweten ontwaakt en beroerd is. En ik smeed u, ziet tot uw eigen welzijn op de holligheid van de bornput, waaruit gij gegraven zijt, en het modderig slijk, waaruit gij zijt opgehaald, en herinnert u hoe God u heeft ontvangen. En terwijl wij spreken over hetgeen Hij machtig en gewillig is voor zondaars te doen, die nog van verre staan, laat uw ziel opspringen van dankbare blijdschap bij de herinnering hoe Hij u in zijn liefde heeft ontvangen en u deelgenoot gemaakt heeft van zijn genade. Er zijn twee zaken in de tekst: de eerste is *de toestand van menig zoekende - hij is nog verre*; en de tweede, *de weergaloze vriendelijkheid van de vader jegens hem*.

1. DE TOESTAND VAN ZULK EEN ZOEKENDE - HIJ IS NOG VERRE.

Hij is nog verre, als gij denkt aan tweeërlei zaken. Herinnert u *zijn gebrek aan kracht*. Deze arme jongeling is gedurende enige tijd zonder voedsel geweest - hij was in zulke kommervolle omstandigheden, dat de draf van de zwijnen hem een lekkernij geschenen zou hebben, zo hij die slechts had kunnen bekomen. Hij heeft zó geleden van de honger, dat hij vermagerd en uitgeteerd is, en elke roede, die hij te lopen heeft, maakt hem zo moe alsof het een mijl was. Het kost hem veel pijn en smart om zich voort te slepen, al is het ook niet meer dan een duimbreed. Zo is ook de zondaar ver van God, als gij zijn volslagen gebrek aan kracht in aanmerking neemt om tot God te komen. Zelfs de kracht, die God hem gegeven heeft, wordt niet dan met veel smart gebruikt. God heeft hem kracht genoeg gegeven om de zaligheid te begeren, maar die begeerten gaan altijd vergezeld van diepe, oprechte smart over de zonde. Het punt, dat hij bereikt heeft, heeft al zijn kracht uitgeput, en alles waartoe hij in staat is, is neder te vallen aan de voeten van Jezus en te zeggen: "Ach, ik heb geen andere kracht dan neder te liggen aan uw voeten." Hij is ook nog verre, als gij denkt aan *zijn gebrek aan moed*. Hij verlangt zijn vader te zien; maar het is meer dan waarschijnlijk, dat hij, als zijn vader komt, op de vlucht gaat. Het geluid van de voetstappen van zijn vader zou een uitwerking op hem hebben, gelijk aan die op Adam in de hof - hij zou zich verbergen tussen het geboomte; zodat, in plaats, dat hij roept tot zijn vader, de grote Vader hem zal moeten toeroepen: - "Waar zijt gij, arme, gevallen mens? waar zijt gij?" Zijn gebrek aan moed maakte dus de afstand groot, want bij elke voetstap, die hij deed, was het hem, alsof hij de dood tegemoet ging. "Ach;" zegt de zondaar, "het moet lang duren eer ik durf hopen; want mijn ongerechtigheden zijn over mijn hoofd heengegaan, zodat ik niet naar boven kan zien." Bevindt gij u dan heden morgen in een toestand van vrees en ontzetting? Uw gebeden schenen u toe

geen gebeden te zijn. Als gij denkt aan God dan wordt uw ziel verschrikt en gij voelt, dat gij verre, zeer verre van Hem zijt. Gij denkt, dat Hij uw geroep niet zal horen en op uw woorden geen acht zal slaan; gij zijt nog zeer verre. Gij zijt nog verre, als gij denkt aan *het moeilijke van de weg der bekering*. John Bunyan zegt ons, dat hij het zeer moeilijk vond naar het priëel terug te keren, nadat hij zijn rol had verloren. Ieder, die van Gods weg is afgedwaald, bevindt dit, en ieder boetvaardig zondaar weet, dat er een bittere smart is in het treuren over de zonde, die te vergelijken is bij de smart over het verlies van een enige zoon. Iemand die verdrinkt, gevoelt niet veel pijn; men zegt zelfs, dat de gewaarwordingen, die men heeft bij verdrinken, eerder aangenaam zijn dan niet. Het is alleen wanneer de drenkeling weer bijgebracht is, als het bloed in de aderen begint te ruisen, omdat het leven daar weer binnen stroomt; als de zenuwen weer gevoelig worden, dan, zegt men, is het gehele lichaam vol pijn en smart. Maar dit is dan slechts de smart van het leven. Evenzo gevoelt de arme boetvaardige, dat het doeleinde ver weg moet zijn; want, zo hij moet gevoelen, wat hij nu gevoelt, al was het maar gedurende een maand, dit een zeer lange tijd zou wezen; en indien hij vele mijlen zou moeten reizen, zoals hij nu reist, - zo pijnlijk, met zulke bloedende voeten, - het inderdaad een zeer lange weg zou zijn, die hij zou hebben af te leggen. Laat ons deze zaak van nabij beschouwen en wij zullen zien, dat, terwijl de weg om die reden lang schijnt, *hij ook inderdaad lang is*, zo wij hem bezien vanuit een zeker standpunt. Er zijn vele zoekende zondaars, die nog zeer ver schijnen te zijn *in hun leven*. Mij dunkt, ik zie de mens thans en hoor hem aldus klagen: Ik heb mijn dronkenschap nagelaten. Ik zou nu niet kunnen zijn, waar ik vroeger uren lang geweest ben. Ik dank God, dat men mij thans nooit meer door de straten zal zien waggelen, want die lage lust verafschuw ik thans. Ik maak mij niet meer schuldig aan Sabbatschenden en ik word in Gods huis gevonden. Ik heb ook mijn best gedaan om de gewoonte van vloeken af te leggen; maar toch ben ik nog verre. Ik kan Christus nog niet aangrijpen, want ik kan mijn hartstochten nog niet bedwingen. Eén van mijn vorige metgezellen hield mij onlangs eens staande, en hij had niet lang met mij gesproken, of ik voelde de oude mens en de oude lusten weer in mij opkomen. Ik heb mij ook weer op vloeken betrapt. Ik dacht die zonde overwonnen te hebben, maar het is niet zo - ik ben nog verre, zeer verre. Als ik lees van hetgeen de heiligen zijn; als ik zie, wat ware Christenen zijn, dan gevoel ik, dat mijn leven zo weinig lijkt op wat het zijn moest, dat ik nog zeer verre ben. Ach, mijn vriend, dat zijt gij ook; en indien gij tot God moest komen langs de weg van uw eigen gerechtigheid, dan zoudt gij nooit tot Hem komen, want aldus kan Hij niet worden gevonden. Christus Jezus is de weg. Hij is de veilige, zekere en volmaakte weg tot God. Wie Jezus ziet, heeft de Vader gezien; maar wie op zichzelf ziet, ziet slechts wanhoop. De weg naar de hemel over de berg Sinai is voor de sterfelijke mens onbegaanbaar; maar Golgotha voert naar de heerlijkheid; het "verborgene der steile plaats" is in Jezus wonden. En wederom: gij gevoelt u nog zeer verre met betrekking tot *kennis*. "Ach" zegt gij, "vóór ik dit alles gevoelde, achtte ik mij

volleerd in alle theologie. Alle leerstellingen kende ik van buiten. Als ik een leerrede hoorde, dan was ik heel goed in staat haar te becritiseren en er mijn oordeel over te zeggen. Nu zie ik, dat mijn oordeel ongeveer dezelfde waarde had als de kritiek van een blinde op een schilderij, want ik miste het geestelijke gezicht. Nu gevoel ik een dwaas te zijn. Ik weet wel wat zonde betekent, doch nog slechts tot op zekere hoogte. Zelfs hierin gevoel ik mij niet geheel en al bewust te zijn van het snode der schuld in de mens. Ik heb de leerstelling gehoord van de verzoening van Christus, en ik dank God, dat ik haar ook wel enigermate ken, maar ik moet tevens erkennen, dat ik de voortreffelijkheid en heerlijkheid van het plaatsbekledend offer van Christus niet ten volle begrijp." De zondaar belijdt, dat hij, in plaats van de Schriften te verstaan, nog nodig heeft als een kind naar school te gaan, om er het A.B.C. van te leren. "O" zegt hij, "ik ben nog zeer verre van God, want ik ben zó onwetend, zó dwaas, ik schijn slechts als "een onvernünftig beest" te zijn, wanneer ik aan de diepe dingen van God denk. Ach, mijne jonge, dwalende broeder, het verwondert mij niet, dat u dit zo toeschijnt, want de onwetendheid van de vleselijke mens is inderdaad ontzettend, en God alleen kan u licht geven. Doch Hij kan het u in één ogenblik geven, en de afstand tussen u en Hem met betrekking tot uw onwetendheid kan terstond overbrugd worden, en gij kunt heden nog met alle heiligen begrijpen wat de hoogten en diepten zijn en de liefde van Christus bekennen, die alle kennis te boven gaat. Ook nog ten opzichte van een andere zaak is menig ernstig zoekende nog zeer ver, ik bedoel in *zijn berouw*. "Helaas" zegt hij, "ik gevoel het berouw niet zoals ik het moest gevoelen. Indien ik slechts zo verbroken van hart was als anderen, van wie ik gehoord heb! O wat zou ik niet geven, zo ik kon zuchten hoe dankbaar zou ik zijn, zo mijn hoofd water was en mijn oog een springader van tranen indien ik slechts de ootmoed kon gevoelen van de arme tollenaar en met neergeslagen ogen kon staan, slaande op mijn borst, en zeggende: "O God wees mij, zondaar, genadig." Maar helaas ik ben jaren lang een hoorder van het Woord geweest, en mijn wasdom in genade is zó gering, dat ik, wetende, dat het Evangelie waar is, het toch niet gevoel. Ik ken mij zelf als zondaar, en soms treur ik er over; maar mijn treuren is zó oppervlakkig, dat mijn berouw een berouw is, waar ik berouw over moet hebben. O, indien God slechts zijn zwaarste hamer wilde gebruiken om mijn hart te verbreken, dan zou ieder gebroken deeltje er van zijn naam loven en danken. Ik wenste, dat ik echt, wezenlijk berouw had. O, hoe smacht ik er naar te gevoelen, dat ik verloren ben en dat vurige verlangen om Christus te hebben, dat zich niet laat afwijzen; maar mijn hart schijnt op dit punt zo hard als in de hel gehard staal, zo koud als een rots van ijs. Het wil, het kan zich niet gewonnen geven, zelfs niet als de liefde van God het er toe uitlokt. De hardste steen zou eerder smelten en in stromen wegvloeien, dan dat mijn ziel door iets, wat het ook zij, bewogen wordt. Heere, verbreek het! o Heere verbreek het!" Arme mens, ik zie inderdaad, dat gij heden nog zeer verre zijt; maar weet gij, dat, zo mijn Heere u hedenmorgen zou verschijnen en tot u zou zeggen: "Ik heb u lief gehad met

een eeuwige liefde," uw hart in een oogwenk verbroken zou zijn? Hoe ver gij ook nog zijt, zo de Heere u vergiffenis schenkt, terwijl gij nog zo verhard zijt, ja met bewustheid verhard zijt, wilt gij dan niet neervallen aan zijn voeten en u aanbevelen aan die grote liefde, waarmede Hij u heeft liefgehad, zelfs toen gij nog dood waart door de misdaden en de zonden? Maar nu hoor ik iemand zeggen: "Er is nog een ander punt ten opzichte waarvan ik mij zo verre gevoel, want ik heb weinig of geen *geloof*. Ik heb elke sabbat het geloof horen prediken; ik weet wat het is; ik geloof, dat ik het weet; maar ik kan het niet bereiken. Ik weet, dat ik, zo ik mij zelf geheel en al op Christus werp, behouden zal worden. Ik versta het ten volle, dat Hij niets van mij vraagt, geen willen, geen doen, geen gevoelen. Ik weet, dat Christus bereid is de grootste zondaar aan te nemen, die nog buiten de hel is, indien deze zondaar slechts tot Hem wil komen en eenvoudig op Hem wil betrouwen. Ik heb dit trachten te doen; soms dacht ik geloof te hebben, maar als ik dan wederom zag op mijn zonden, dan was ik weer zo vol van schrikkelijke twijfel, dat ik bemerk, dat ik in het geheel geen geloof heb. Ik heb wel eens zonnige ogenblikken, wanneer ik denk te kunnen zeggen: "Mijn geloof is op niets minder gebouwd dan op Jezus' bloed en gerechtigheid", maar ach, als ik mijn bederf dan weer in mij voel opkomen, dan hoor ik een stem, die mij toeroept: "De Filistijnen over u, Simson" en terstond ontdek ik dan mijn zwakheid. Ik heb het geloof niet, dat ik verlang te bezitten; ik ben er nog verre van en ik vrees, dat ik het nooit zal verkrijgen." Ja, mijn broeders, ik kan er in komen, in uw moeilijkheid, want ik heb zelf er de smart van gevoeld; maar ach mijn Heere, die de gever is van geloof, die verhoogd is om te geven, wat gij zo zeer begeert; en kan u hedenmorgen met volkomen vertrouwen doen rusten in het werk, dat Hij ook voor u heeft volbracht. Om nu alles saam te vatten in één woord: de waarlijk boetvaardige zondaar gevoelt, dat hij ten opzichte van *alles* nog zeer ver is. Er is geen enkel punt, waarover gij met hem spreekt, dat hem niet tot een bekentenis van zijn tekortkoming zal brengen. Begin met hem in de weegschaal van het heiligdom te wegen en hij roept: "Helaas eer gij nog het gewicht in de schaal legt, weet ik reeds, dat ik te licht zal worden bevonden." Breng hem naar de toetssteen en hij zal er voor terugdeinzen, uitroepende: "Ik kan deze proef niet doorstaan, want ik ben "geheel onheilig en onrein; ik ben niets dan zonde." Zie, hoe uitnemend mijn Meester in deze gelijkenis uw toestand heeft geschetst - "Nog verre"; nog bedekt met lompen, nog geheel bezoedeld, nog onteerd, nog een vreemdeling voor het huis van uw Vader, hebt gij een begeerte naar God en gij zoudt gaarne het eeuwige leven aangrijpen. Maar gij gevoelt u nog te ver af om troostrijke hoop te kunnen koesteren. Ik moet bekennen, dat ik grotelijks bezorgd ben over u, als gij u in zodanige toestand bevindt. Ik vrees, dat gij, zo ver gekomen zijnde, toch terug zult gaan; want er zijn velen, die wij dachten, reeds zover gekomen waren en die werkelijk toch zijn teruggekeerd. O denk er toch aan, dat begeerten naar God niet zulk een verandering bij u te weeg zullen brengen, dat gij er door verlost en behouden zult worden. Gij moet Christus vinden. Gedenk, dat het niet genoeg is te zeggen: "Ik zal opstaan," ja zelfs, dat

ook het opstaan niet genoeg is. Gij moet niet rusten, voordat uw Vader u de kus gegeven heeft, voor Hij u het beste kleed heeft aangetrokken. Ik vrees, dat gij nu al tevreden zult zijn en zeggen: "Mijn staat is goed: de leraar zegt, dat velen in zulk een toestand komen, voordat zij verlost worden. Ik zal het hier nu maar bij laten." Waarde vriend, het is een goede staat om *door te maken*, maar het is een slechte staat om *in te blijven*. Ik bid u, wees toch niet tevreden met de bewustheid van zonde, wees niet tevreden met bloot te weten, dat gij niet zijt, wat gij behoort te wezen. De blote wetenschap dat iemand de koorts heeft, zal er hem niet van genezen. In sommige opzichten is die wetenschap voor hem een goed teken, want het is een bewijs, dat de koorts hem nog niet ijelhoofdig heeft gemaakt, maar het zal nooit iemand volkomen gezond maken te weten dat hij ziek is. Het is goed, dat hij het weet, want anders zal hij niet om de dokter zenden, maar, tenzij dat het hem hiertoe leidt, zal hij sterven, of hij zich ziek gevoeld of niet. De blote bewustheid, dat gij honger hebt, terwijl de huurlingen van uw vader overvloed van brood hebben, zal uw honger niet tot bedaren brengen; gij hebt meer nodig dan dit. Gij zijt nog verre en ik smeed u, denk er aan, dat het gevaar hierin is gelegen, dat gij dáár blijft en de bewustheid, die gij nu hebt, weder zult verliezen. Gij kunt door wanhoop worden aangegrepen. Sommigen hebben onder het gevoel van de grote afstand, waarop zij van God waren, zelfmoord gepleegd, omdat zij niet op de Zaligmaker durfden zien. Wij zullen God bidden, dat het tweede gedeelte van onze tekst aan u bewaarheid moge worden en dat beide, afkering en wanhoop, voorkomen mogen worden door de spoedige komst van God, bekleed met de klederen der genade om uw schuldige ziel te ontmoeten en u blijdschap en vrede te schenken door het geloof.

II. Moge de Meester ons zijn hulp verlenen, terwijl wij nu in de tweede plaats DE WEERGALOZE VRIENDELIJKHEID VAN DE HEMELSE VADER zullen beschouwen. Wij zullen bij ieder woord stilstaan. Wij hebben hier dan ten eerste *de goddelijke opmerking*. "Als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader." Het is waar, hij heeft hem altijd gezien. God ziet de zondaar in elke toestand en iedere positie. Ja, en Hij ziet hem met het oog der liefde - zulk een verkoren zondaar, als die hier beschreven wordt - nog wel niet met welbehagen, maar toch met liefde. God ziet zijn dwalende uitverkorenen. Ik zeg: die vader zag zijn zoon, toen hij zijn goed met hoeren doorbracht. Hij zag hem met diepe smart, toen hij begeerde zijn buik te vullen met de draf, die de zwijnen aten; maar nu ziet de vader hem met een oog van nog tederder liefde en groter zorg. "Zijn vader zag hem." O welk een gezicht was dat voor een vader! Het is zijn zoon, voorzeker maar het is zijn verworpen zoon, die de naam van zijn vader had onteerd; die de naam van een achtenswaardig geslacht heeft doen noemen tegelijk met het schuim en het uitvaagsel van de maatschappij. Daar is hij! Welk een gezicht voor het oog van een vader. Hij is vuil en bezoedeld, alsof hij zich in het slijk had rondgewenteld. Zijn fraaie kleren hebben reeds lang hun schone kleuren verloren en hangen hem in

lompen om het lijf. De vader wendt zich echter niet van hem af. Hij tracht niet hem te vergeten; hij vestigt zijn oog op hem en ziet hem lang aan. Zondaar, gij weet, dat God u hedenmorgen ziet; terwijl gij hier neerzit in zijn huis, wordt gij door de God des hemels opgemerkt. Er is geen begeerte in uw hart, die Hij niet gelezen heeft; geen traan in uw oog die Hij niet heeft opgemerkt. Ik zeg u, dat Hij uw middernachtelijke zonden gezien heeft; dat Hij uw vloeken en uw godslasteringen heeft gehoord, en toch heeft Hij u, in weerwil van alles, wat gij hebt gedaan, liefgehad. Gij zoudt nauwelijks nog méér tegen Hem hebben kunnen rebelleren; en toch heeft Hij uw naam opgeschreven in het boek des levens en heeft Hij besloten u te verlossen; en het oog van zijn liefde is u gevolgd, overal waar gij heen zijt gegaan. Is hier geen troost in? Waarom heeft *hij* zijn vader niet kunnen zien? Hebben de tranen in zijn ogen het hem belet? Of was het omdat zijn vader een scherper gezicht had dan hij? Zondaar, gij kunt God niet zien, want gij zijt ongelovig en vleselijk en blind; maar Hij kan u zien. Uw tranen van berouw benevelen u het gezicht: maar uw Vader heeft een helder, scherp oog; en Hij ziet u thans, en heeft u lief en in ieder van zijn blikken is liefde. "Zijn vader zag hem."

Merk wel op, dat dit een liefdevol zien was, want er is geschreven: "*Zijn vader zag hem.*" Hij zag hem niet, zoals ieder ander hem had kunnen zien; hij bemerkte hem niet, zoals iemand het kind van zijn vriend bemerkt, met enig medelijden en welwillendheid, neen hij zag hem zoals alleen een vader hem kan zien. Welk een scherpe blik is de blik van een vader of van een moeder Ik heb een jongeling gekend, die voor een korte vakantie thuis kwam. De moeder heeft niets gehoord ten nadele van het gedrag van haar zoon, niets, en toch zegt zij tot haar echtgenoot: "Er is iets in onze zoon, dat mij doet vermoeden, dat hij zich niet gedraagt, zoals hij moest. Ik weet niet, wat het is, maar ik ben er zeker van, dat hij in slecht gezelschap is geraakt." Zij leest terstond zijn karakter. En ook de vader kan niet anders dan iets vreemds bespeuren; hij zou niet met juistheid kunnen zeggen wat, maar hij gevoelt, dat het iets is om bezorgd over te zijn. Maar hier hebben wij een Vader, die alles kan zien en die evenveel scherpzinnigheid der liefde heeft als zekerheid van kennis en wetenschap. Daarom kan Hij elke vlek, alle striemen en etterbuilen bemerken. Hij doorziet zijn zoon, alsof hij kristal was. Hij leest in zijn hart; niet slechts in zijn van zoveel ellende sprekende lompen; niet slechts in het treurig sprekende van het ongewassen gelaat en de armoedige schoenen, neen, Hij kan ook in zijn ziel lezen; Hij begrijpt alles van de ellendige toestand, waarin hij zich bevindt. O, arme zondaar, gij behoeft God niet in te lichten, want Hij weet reeds alles. Gij behoeft niet naar woorden te zoeken in uw gebed ten einde uw zaak helder en duidelijk te maken, want God kan haar zien en alles wat gij te doen hebt, is uw wonden te ontdekken, uw striemen en uw etterbuilen, en te zeggen: "Mijn Vader, Gij ziet het alles. Gij leest in één ogenblik geheel het duistere verhaal van mijn leven; mijn Vader, ontferm U over mij."

De volgende gedachte, waarbij wij stil moeten staan is *het goddelijk mededogen*. Als hij hem zag werd hij "met innerlijke ontferming bewogen." Ontferming, medelijden, betekent dit niet, dat hij *met hem leed*? Wat is ontferming of medelijden anders dan u in de plaats van de lijder te stellen en zijn smart te gevoelen? De vader heeft, als ik dit eens zo zeggen mag, zich in de lompen van zijn zoon gestoken, en toen gevoelde hij even sterk medelijden met hem, als die arme verloren zoon met zichzelf kon gevoelen. Ik weet niet, hoe ik heden uw medelijden zal opwekken, behalve door eens te veronderstellen, dat dit uw eigen geval is. Ik wil eens veronderstellen, vader, dat dit één uwer zonen is. Het is nog niet vele uren geleden, dat ik een jongeling zag, die mij aan de verloren zoon deed denken. Op zijn gelaat waren talloze tekenen van zonde en ellende; zijn lichaam was vermagerd en verzwakt, geheel zijn voorkomen droeg het kenmerk van diepe ellende. Hij klopte aan mijn deur. Ik wist wat er met hem gebeurd was; ik kan hem geen nadeel doen door het mede te delen. Hij had zijn familie schande aangedaan, niet één of twee maal, maar herhaaldelijk. Eindelijk nam hij al het geld, dat hij in een goede zaak van een achtenswaardige firma had gestoken, terug, kwam naar Londen met vierhonderd pond sterling en bracht dit geld in vijf weken tijds geheel door. Thans bezit hij geen penning en heeft menigmaal gebrek aan brood, en ik vrees, dat hij dikwijls des nachts in één der parken sliep, waardoor hij zich pijnen op de hals heeft gehaald, die hem wel tot aan zijn dood toe zullen kwellen. Overdag loopt hij als een vagebond door de straten. Ik heb aan zijn familie geschreven, maar zij willen hem niet meer erkennen, en zijn schandelijk gedrag in aanmerking genomen, verwondert mij dit niet. Hij heeft geen ouders meer. Voor zover wij kunnen oordelen, zou elke hulp, die verder reikt dan hem voedsel en een dak te verschaffen, niet anders zijn dan het geld weg te helpen. Indien men hem aan meer hielp, hij zou dezelfde weg er mee opgaan als vroeger. Toch zou ik bij nadere overweging gaarne zien, dat er nog eens een proef met hem werd genomen, en dit zou voorzeker ook geschieden, indien *zijn vader* nog leefde; maar anderen gevoelen de bron der liefde in zich uitgedroogd. Als ik aan hem denk, dan kan ik niet anders dan gevoelen, dat, zo ik zijn vader was, en ik hem in zulk een toestand aan mijn deur zag komen, ik hem - aan welke misdaad hij zich ook schuldig zou hebben gemaakt - om zijn hals zou moeten vallen en kussen. De grootste zonde zou de vonken van de vaderlijke liefde in mijn hart niet kunnen uitblussen. Zijn zonde zou ik in de scherpste en strengste termen kunnen veroordelen; ik zou het kunnen betreuren, dat hij ooit geboren werd en met David kunnen uitroepen: "Mijn zoon, mijn zoon Absalom Och dat ik, ik voor u gestorven ware" maar ik zou hem niet buiten mijn huis kunnen sluiten, noch weigeren hem mijn kind te noemen. Mijn kind is hij, en mijn kind blijft hij, totdat hij sterft. Gij voelt thans, dat gij hetzelfde zoudt doen, zo hij uw kind was. Dat is het wat God gevoelt ten opzichte van u, zijn uitverkoren, zijn berouwvol en boetvaardig kind. Gij *zijt* zijn kind; dat hoop ik, dat vertrouw ik. Deze begeerten naar Hem, die gij in uw ziel bespeurt, geven mij de overtuiging, dat gij zijn kind zijt, en

God, neerziende van de hemel, weet wat gij bedoelt? Wat is het? Wat zal ik zeggen? Neen, ik behoef het niet te beschrijven, maar "gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen." Hij zal zich uwer ontfermen en u thans aan zijn hart ontvangen. Heb goeden moed, want de tekst zegt: "Hij werd met innerlijke ontferming bewogen." Let nu ook zorgvuldig op *het snelle dezer goddelijke liefde*. "Toelopende." Waarschijnlijk was hij op het dak van zijn huis geweest om uit te zien naar zijn zoon, toen hij opeens in de verte iemand zag, die een ongelukkig, erbarmelijk voorkomen had. Indien hij zijn vader niet was geweest, hij zou gewis zijn zoon niet herkend hebben, zó veranderd was deze. Maar hij zag en tuurde, totdat hij eindelijk zeide: "Hij is het! O, wat tekenen van de hongersnood vertoont zijn gelaat, en wat tekenen van lijden!" En hij ijlt naar beneden - mij dunkt, ik zie hem, daar hij de trappen afsnelt, en de dienstboden naar vensters en deuren gaan, zeggende: "Waar gaat mijnheer henen? Het is lang geleden sedert ik hem zo hard zag lopen." Zie, daar gaat hij. Hij gaat de weg niet op, want dat is wat om; maar er is een opening in de heg, daar gaat hij door. Hij neemt de korste weg om tot zijn zoon te komen; en eer de zoon nog tijd heeft om te zien wie het is, is zijn vader bij hem, heeft hij de armen om zijn hals geslagen en kust hij hem. Ik herinner mij een jonge man, een verloren zoon, die op dezelfde wijze werd ontvangen. Hier staat hij, ik ben het. Ik zat neder in een klein kerkje, weinig wetende, dat *mijn Vader* mij zag; zeer stellig was ik nog ver van Hem. Ik gevoelde iets van mijn behoefte aan Christus; maar ik wist niet wat ik doen moest om zalig te worden; ofschoon ik de letter van het Woord wel kende. Ik was echter geestelijk onbekend met het plan der verlossing; schoon ik er van der jeugd af aan in onderwezen was, kende ik het toch niet. Ik gevoelde, maar ik gevoelde niet, wat ik wenste te gevoelen. Indien er ooit iemand was, die zich ver van God gevoelde, dan was ik het. En toch niet zodra had ik de woorden gehoord: "Wend u naar Mij toe, wordt behouden, alle gij einden der aarde", en niet zodra waren mijn ogen op de gekruisigde Jezus gericht, of ik gevoelde mij volkomen verzoend met God en wist ik, dat mijn zonden waren vergeven. Er was geen tijd om van mijn hemelse Vader weg te gaan. Het was geschied, geschied in een ogenblik. In mijn geval ten minste was het volkomen waar. Hij liep toe, viel mij om de hals en kuste mij. Ik hoop, dat het ook heden morgen aldus geschieden zal, eer gij dit kerkgebouw verlaat, eer gij weer teruggaat naar uw twijfelingen en vrees, naar uw zuchten en wenen, hoop ik, dat de Heer der liefde zal toelopen om u te ontmoeten. En vergeet nu ook nog *de nabijheid* niet, ik bedoel de nabijheid van de innige liefde: "Hij viel om zijn hals en kuste hem." Dit kan ik verstaan door eigen ervaring; maar het is mij te groot en te wonderbaar om het te kunnen verklaren, "hij viel om zijn hals." Indien hij zich op een afstand had gehouden en gezegd had: "Ik zou u wel gaarne kussen, maar gij zijt te onrein. Ik weet niet, wat er onder deze vuile lompen schuilen kan. Ik ben nog niet geneigd u thans reeds om de hals te vallen, daarvoor zijt gij te diep gezonken. Ik bemin u, maar er zijn grenzen aan de openbaring van mijn liefde. Als ik u eerst weer

toonbaar gemaakt heb, dan kan ik u wel weer mijn genegenheid betonen, maar nu nog niet, niet terwijl gij nog zo onrein zijt." O neen, eer hij nog gewassen en gereinigd is, valt hij hem reeds om zijn hals -dat is er het verwonderlijke van. Ik kan begrijpen, dat God zijn liefde openbaart aan een ziel, die gewassen is in Jezus' bloed, maar hoe kan Hij een vuile, onreine zondaar als *zodanig* om de hals vallen! Maar zo is het -niet als geheiligden, niet als iets goeds hebbende in zichzelf, maar als niets dan een onreine, wanhopende rebel zijnde, valt God hem om zijn hals en kust hem. O, onbegrijpelijk wonder van de liefde! Het raadsel is opgelost, wanneer gij u herinnert, dat God op die zondaar nooit gezien heeft, zoals hij is in zichzelf, maar altijd zoals hij is in Christus. En toen hij die verloren zoon om zijn hals viel, is Hij in werkelijkheid slechts zijn voormaals lijdende Zoon Jezus Christus om de hals gevallen; en Hij kuste de zondaar, omdat Hij Christus in Hem zag en dus niet het walgelijke van de zondaar, maar alleen het schone en liefelijke van Christus bemerkte; en daarom kuste Hij hem, zoals Hij zijn Plaatsbekleder zou gekust hebben. Merk op, hoe God tot de zondaar nadert, hem nabij komt. Men verhaalt van die uitnemende heilige en martelaar, Bisschop Hooper, dat iemand, die zich in grote zielsbenauwdheid bevond, verlof had gekregen om tot hem te gaan in zijn gevangenis om hem zijn gemoedsbezwaren mede te delen. Maar Bisschop Hooper zag hem zo streng aan en richtte in de beginne zulke harde woorden tot hem, dat de arme man wegliep en geen troost kon erlangen, voordat hij een andere leraar met een zachtmoediger voorkomen had gevonden. Nu was Hooper in werkelijkheid een vriendelijk, liefderijk man; maar zijn ernstig, streng uiterlijk had de arme boetvaardige afgeschrikt. Die strengheid van manieren wordt in onze hemelse Vader niet gevonden. Hij bemint het, zijn verloren zonen te ontvangen. Als Hij komt, dan is er geen: "Blijf op een afstand" dat de zondaar wordt toegeroepen. Neen, Hij valt om zijn hals en kust hem. Er is nog een andere gedachte, die door dat beeld wordt opgewekt; en wij zullen het niet voorbijgaan, zonder onze beker in die honing te dopen. Zijn zoon kussende, erkent de vader hiermede *zijne betrekking tot hem*. Met nadruk zeide hij tot hem: Gij zijt mijn zoon. En wederom: die kus was het zegel van *vergeving*. Hij zou hem niet gekust hebben, zo hij toornig op hem was; hij vergaf hem, ja hij vergaf hem alles. Er was daarenboven nog iets meer dan vergaving, er was *aanneming*. -"Ik ontvang u wederom aan mijn hart, alsof gij alles waardig waart, wat ik aan uw oudste broeder heb gegeven; en daarom kus ik u." Die kus was voorzeker ook een kus des welbehagens; het was een verlustiging voor zijn ogen hem te zien; hij voelde zich gelukkiger hem te zien, dan al zijn akkers, zijn gemeste kalveren en alle de schatten, die hij bezat te aanschouwen. Zijne vermaking was in het zien van dit arme, verloren, doch wedergevonden kind. Gewis, dit alles ligt opgesloten *in*, en wordt uitgedrukt *door* een kus. En indien mijn Vader en uw Vader hedenmorgen treurende boetvaardigen mocht ontmoeten, dan zal Hij u in een ogenblik tonen, dat gij zijn kinderen zijt en gij zult reeds op weg naar uw woning "Abba Vader" tot Hem zeggen. Gij zult gevoelen, dat uwe zonde vergeven is, dat ieder

greintje ervan achter Jehovah's rug is geworpen. Gij zult heden gevoelen, dat gij zijt aangenomen - terwijl uw geloof op Christus ziet, zult gij zien, dat God u aanneemt, omdat Christus, uw Plaatsbekleder, Gods liefde en Gods welbehagen waardig is. Ja, ik mag geloven, dat gij u nog hedenmorgen zult verlustigen in God, omdat God zich verlustigt in u, en gij zult horen, dat Hij u toefluistert: "Gij zult genoemd worden: Mijn lust is aan haar . . .want de HEERE heeft een lust aan u". (Jes.62:4). Ik wenste, dat ik u een tekst als deze kon voorstellen, zoals hij voorgesteld moet worden. Daar hoort iemand toe met een teer, meegevoelend hart om al het tere van zulk een vers te doen uitkomen. Maar ach, ofschoon ik het u niet vermag te beschrijven, zo hoop ik, dat gij het zult gevoelen, en dat is beter dan beschrijven. Ik kom niet hier om u dit toneel af te schilderen of het moest zijn, dat ik het penseel ben in Gods hand om het in uw hart af te schilderen. Er zijn sommigen van u, die zeggen kunnen: "Ik heb niet nodig, dat mij dit beschreven wordt, want ik heb het ervaren. Ik ben tot Christus gegaan en heb Hem mijn toestand blootgelegd en Hem gesmeekt mij te ontmoeten; en nu geloof ik in Hem en ik ga mijns weegs, mij in Hem verblijdende." Nog enkele woorden ten besluite. Alles te samen vattend kunnen wij opmerken, dat deze zondaar, ofschoon hij nog ver was van zijn vader, *niet langzaam en trapsgewijze de volle vergeving en aanneming heeft verkregen, maar terstond en ten volle*. Zijn vader liet hem niet eerst in een buitengebouw gaan; hij liet hem des nachts niet in een schuur slapen, om dan later nu en dan aan de tafel der dienstboden te mogen eten en drinken, en nog later aan het einde der tafel van zijn vader te zitten, om aldus trapsgewijs weer in de onmiddellijke nabijheid van zijn vader te komen. Neen, de vader viel hem terstond om de hals en kustte hem; hij komt reeds in het eerste ogenblik zo nabij God als hij ooit wezen zal. Zo kan een verlostte ziel in de aanvang wellicht niet zo veel genieten en niet zoveel weten; maar hij is in het eerste ogenblik, dat hij gelooft, Gode even na en even dierbaar als hij wel ooit wezen zal, een ware erfgenaam van alle dingen in Christus, en nu reeds even wezenlijk, als wanneer hij verheerlijkt in de hemel en zijn Heere gelijk zal wezen. O welk een wonder! Hij komt regelrecht van de zwijnen, hun geknor is nog in zijn oren; en nu hoort hij reeds de liefdevolle woorden van zijn vader. Nog weinige dagen geleden bracht hij de zwijnendraf aan zijn mond en nu worden de lippen van zijn vader op zijn lippen gedrukt. Welk een verandering en dat wel plotseling. Ik zeg, dat hier geen langzaam proces in werking wordt gebracht, maar dat de zaak terstond geschiedt. In een ogenblik komt hij tot zijn vader, zijn vader komt tot hem en hij bevindt zich in de armen van zijn vader. En wederom, die ontvangst was ook evenmin slechts gedeeltelijk. Hij was niet voorwaardelijk begenadigd; hij werd niet aan zijns vaders hart ontvangen, indien hij zo of zo wilde doen. Neen, er waren geen "indiens" en geen "maars". Hij werd gekust, en gekleed, en onthaald, zonder enige voorwaarde, hoe ook genaamd. Er wordt hem niets gevraagd - zijn vader heeft al zijn overtredingen als in een oogwenk achter zijn rug geworpen, en hij werd zonder zelfs een berisping of bestraffing terstond ontvangen. Het was niet een ontvangst ten dele. Hij was niet

ontvangen voor sommige dingen en afgewezen voor andere. Het was hem, bijvoorbeeld, niet vergund zich wel een kind te noemen, maar zich toch een mindere, een ondergeschikte of huurling te blijven vinden. Neen, hij draagt het beste kleet; hij heeft de ring aan zijn vinger; hij heeft de schoenen aan zijn voeten; en hij zit mee aan om van het gemeste kalf te eten. En evenzo wordt ook de zondaar niet voor een tweede klasse plaats ontvangen, neen, hij komt terstond in de volle positie van een kind van God. Het is noch een gradueele, noch een partiëele ontvangst. En nog eens: het is ook *geen tijdelijke ontvangst*. Zijn vader heeft hem niet gekust en toen de achterdeur weer uit laten gaan. Hij heeft hem niet maar voor een tijdje ontvangen om dan later tot hem te zeggen: "Ga uws weegs, ik heb medelijden met u gehad en u geholpen. Ga nu weer in het verre land en gedraag u er beter." Neen, de vader zeide tot hem, wat hij reeds tot de oudste broeder gezegd heeft: "Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is het uwe." In de gelijkenis kon hij het verloren goed niet terug ontvangen, want hij had zijn deel doorgebracht, maar in de waarheid zelf, die er door voorgesteld wordt, maakt God de mens, die ter elfder ure komt, gelijk aan hem, die in het eerste uur van de dag gekomen was. Hij geeft aan een iegelijk zijn penning; en hij geeft aan het kind, dat het vaakst en het verst heeft gedwaald, dezelfde voorrechten, en ten laatste ook hetzelfde erfdeel, dat Hij geeft aan de zijnen, die vele jaren met Hem geweest zijn en zijn geboden niet hebben overtreden. Er is een merkwaardige zinsnede bij één der profeten, waar hij zegt: "Ekron als de Jebusiet", hetgeen betekent, dat wanneer de Filistijn bekeerd zal wezen, hij als de oorspronkelijke inwoners van Jeruzalem behandeld zal worden; dat de takken van de olijfboom, die ingeënt zijn, dezelfde voorrechten hebben als de natuurlijke takken. Als God mensen neemt, die erfgenamen van de toorn zijn en erfgenamen der genade van hen maakt, dan hebben zij reeds bij de aanvang evenveel voorrechten, alsof zij reeds twintig jaren lang erfgenamen der genade geweest waren, omdat zij in Gods oog altijd erfgenamen der genade geweest zijn, en Hij van alle eeuwigheid ook zijn meest afdwalende kinderen gezien heeft. O, ik bid God, dat Hij in zijn oneindige genade heden nog sommigen van zijn geliefde kinderen thuis zal brengen, zo zal Hij tot in alle eeuwigheid de lof er voor ontvangen. Amen.

C.H.Spurgeon.